

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **P. R.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 29 sierpnia 2024 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II AKa 33/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 54/17,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem datowanym 10 czerwca 2024 r. skazany P. R. skierował do Sądu Najwyższego sporządzony przez siebie wniosek „o wznowienie postępowania i rozpoznanie sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie sygn. akt II K 54/17 (objętym wydanymi następnie wyrokami łącznymi), we wniosku, które kwestionuje ustalenia faktyczne znacznym stopniu oraz ocenę prawną poczynioną

w przedmiotowej sprawie”. W uzasadnieniu, załączając odpis orzeczenia, nawiązał do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 maja 2024 r. sygn. akt II AKo 58/24 o wyłączeniu sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie R. M. od rozpoznania sprawy P. R. o wznowienie postępowania toczącego się przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie pod sygn. akt II AKo 49/24.

Osobnymi pismami skazany zwrócił się o wyznaczenie adwokata z urzędu do wznowienia postępowania oraz przesłał oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest dotknięty brakami formalnymi (wbrew wymogowi z art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony przez adwokata, względnie inny podmiot fachowy, nie został też opłacony), jednak bez wzywania autora do usunięcia tych braków ani rozpatrywania wniosku o wyznaczenie obrońcy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Wystąpienie P. R. opiera się na nieporozumieniu. Skazany nie twierdzi, że w jego sprawie zachodzi jedna z ustawowych przesłanek wznowienia postępowania, natomiast przytacza fragmenty postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 maja 2024 r. sygn. akt II AKo 58/24. Postanowieniem tym wyłączono sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie R. M. od rozpoznania sprawy P. R. o wznowienie postępowania prowadzonej przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie pod sygn. akt II AKo 49/24. Z poczynionych ustaleń wynika, że chodziło o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 18/19 (postanowieniem z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKo 49/24 Sąd Apelacyjny odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie tego postępowania), zaś wyłączenie sędziego R. M. motywowano tym (nie jest jasne dlaczego uznając, że chodzi o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie sygn. akt II 54/17), że sędzia ten brał udział w rozpoznaniu sprawy P. R. zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie sygn. akt II 54/17, „a tym samym w sposób czytelny zaprezentował już swoje stanowisko co do wartości dowodowej zgromadzonego materiału sprawy”. W sytuacji gdy skazany „w głównej mierze

kwestionuje poczynione przez sąd ustalenia faktyczne, jak również ocenę prawną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”, „przystąpienie obecnie przez tego sędziego do rozpoznania sprawy II AKo 49/24, mogłoby wywołać - z punktu widzenia ocen obiektywnych - uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności”. Jest oczywiste, że powołane przez P. R. stwierdzenia zawarte w postanowieniu Sądu wyłączającym sędziego od udziału w sprawie wznowieniowej, wsparte deklaracją skazanego, że nadal kwestionuje ustalenia faktyczne i prawidłowość czynności prowadzonych przez Policję w toku śledztwa, w żadnej mierze nie są przesłanką do wznowienia postępowania w sprawie, w której Sąd Okręgowy w Koszalinie wydał wyrok oznaczony sygnaturą II K 54/17. W uzupełnieniu celowe będzie nadmienić, że w przeszłości Sąd Najwyższy odnosił się do wniosków skazanego o wznowienie postępowania w tej sprawie, odmawiając ich przyjęcia z powodu oczywistej bezzasadności, wynikającej z przywoływania okoliczności, w istocie deklarowanego przez skazanego przekonania o nieprawidłowości wyroku, które nie należą do przesłanek wznowienia postępowania (postanowienia SN z dnia 31 marca 2022 r., III KO 13/22; z dnia 5 czerwca 2023 r., III KO 87/22, każdorazowo utrzymywane w mocy w II instancji).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[PGW]

[ms]